

[Sigsgaard.]

delige skatter som bekendt give langt mere; det er ikke så svært at se, hvem der beunstriges.

Næsten hele regeringens hidtidige politik har vist samme tendens; den største besparelse i februar skete på boligfonden, hvorved folk med jævne indkomster også rammes hårdt. Man sparede ganske vist også på militæret, sagde man, men nu siges det, at når man dengang sparede, så bliver det selvfølgelig nu nødvendigt at lade forsvarsudgifterne stige ekstra; man henviser altså direkte til besparelsen dengang som årsag, og man foreslår så også den stigning, der har været omtalt, på over 350 mill. kr., en del mere end den gennemsnitlige stigning på forslaget som helhed. Det tager VS naturligvis forbehold over for. Vi vil med hænder og fødder stritte imod, at der hver eneste dag skal smides 7-8 mill. kr. ud til noget så nytteløst og næsten latterligt som et dansk militærvæsen; ingen tror jo på værdien af det, når det kommer til stykket. En sikker virkning er det kun, at vi gennem NATO-medlemskabet — og man kan ikke snakke dansk militær uden at snakke NATO — er medansvarlige for f. eks. USAs krig mod Vietnam, for diktaturet i Grækenland og også for undertrykkelsen af befrielsesbevægelserne i de portugisiske kolonier i Afrika. Den sidste sammenhæng er det vist kun regeringen og dens FN-ambassadør, der ikke kan se. Indtil har dansk militær vel den betydning, at det kan være med til at stabilisere og i en kritisk situation sikre det eksisterende økonomiske system.

Men altså, besparelsen på militæret skete, siger finansministeren, ud fra den forudsætning, at den senere måtte opvejes af ekstrabevillinger, og derfor skal militæret have ekstra meget næste år. Men var det så ikke at stikke folk blå i øjnene at foregive, at man ville spare på militæret, sådan som man gjorde det efter regeringsovertagelsen? Med store armsving og megen offentlighed svinger man sparekniven over militæret og vinder derved alt folkets hyldelse for så, når der er kommet ligesom lidt ro om sagen, at sætte udgiften op igen. Og det var jo de radikale med til. Enten er de blevet snydt groft af de andre regeringspartier, eller også har de bluffet vælgerne endnu mere, end man i forvejen vidste. I hvert fald tager de

radikale nu medansvaret for en af de største forhøjelser på militærbudgettet, som vi nogen sinde har oplevet, måske den allerstørste. Man må spørge: hvad er der efterhånden tilbage af den radikale politik? Man fik fine ministertaburetter, men ikke stor indflydelse.

På militæret blev der altså ingen besparelse. Derimod ser det ud, som om regeringen for alvor vil bremse op på uddannelsesområdet til trods for valgløfter om det modsatte. Naturligvis er der stigninger på budgetoverslaget, men holder de takt med væksten i antallet af uddannelsessøgende? Antallet af undervisningspligtige har i en 5 års periode ligget næsten konstant, men fra 1970 til 1972 vil det stige med næsten 30.000 foruden dem, der kommer til på grund af udvidelse af undervisningspligten. Hele forøgelsen i budgetoverslaget vil på dette som på andre områder nemt blive slugt af stigningen i antal børn og unge under uddannelse, så der ikke bliver noget tilovers for standardforbedringer. Til trods for eksplosionen i antallet af unge under uddannelse er der indtil 1973 kun regnet med 3.000 kollegieværelser pr. år, og der er ikke afsat penge til udvidelse af ungdommens uddannelsesfond eller til udbygningen af Københavns universitet. Og så har von Eybenudvalget dog gjort én ting helt klar: at en demokratisering af den højere uddannelse kun kan ske gennem fuld stipendiestøtte. Den koster penge. Regeringen vil ikke betale. Udtrykket visnepolitik er allerede blevet brugt om regeringens mangel på indsats her.

Finansministeren fortsatte selv beskrivelsen af skævhederne i regeringens politik ved at fremhæve støtten til den private opsparing, men trods ændringer er princippet i den skattebegunstigede opsparing jo stadig det, at staten giver lettelse til dem, der kan spare op. Men det er jo dem, der har så lav en indkomst, at de ikke kan spare op, der har behov for lettelse.

Regeringens besparelser står tit i modstrid med regeringens ord. Finansministeren talte om, at visse områder, herunder åndssvageforsorgen, ikke skulle underkastes besparelser, men i nr. 15 af bladet S.Å.-pædagogen, medlemsblad for åndssvageforsorgens lærerforening, siger repræsentanter for hele åndssvageforsorgens pædagogiske personale